

Отъ страна на Държавното Художествено
Индустриално Училище.

Писма Наши

Ти взлѣхъ хубоститѣ на българската земя. Ти даваше и давашъ крила на българската душа. Твоятъ сълинъ и наситини бѣха сълинъ и наситини на българското племе, въковното дѣве на величественитѣ Балкани. Въ твоего сърце, като въ фокусъ, бѣха се събрали златнитѣ мечти и

златнитѣ надежди на това съ въкове измъчвано племе. То, твоего сърце, бѣ жонгъ и силенъ отзвукъ и на дълбокитѣ народни разочарования. Чрѣзъ твоитѣ пѣсни българинтъ си изказа и голѣмитѣ радости, и дълбокитѣ скърби на изобилната му отъ събития неправна душа. Той, българинтъ, днесъ въ твоего лице чувствува не тебе, а себе си — признанието отъ него съ въкове въ мѣки и неволи, въ радости и скърби. И въ туй чувствуване той си твори нови крила, за да хвърне, като парненъ оръежъ, още по-високо въ културнитѣ небеса.

Прочее, живейте, здравейте и продължавайте да пѣте. И нека Вашата пѣсенъ по-силно зазвучи подъ българското небе: има още кой да я слуша.

Стоянъ Заимовъ.

Шумятъ до тебе, стари брѣсто; —
И има за какво:
На племе бѣдно и злочесто
Единственъ ти си тѣржество.
Многоя лѣта.

Г. П. Стаматовъ.

Драги поете,

Като те поздравявамъ съ петдесетгодишния юбилей на литературна дѣйностъ, моли да приемешъ тоя скромненъ даръ, като много малкъ изразъ на моитѣ адмирации и неизмѣнни дружески чувства.

Жеда я ти още дълга години здраве, бодростъ и настиге, за да обогатнишъ българската литература съ нови цѣвни творби, а България да се радва на своя великъ синъ.

Евгения Марсъ.

Уважаеми землякъ,

Въ зефиря на Вашия кръщеникъ — Красно Село — единъ скромненъ пенсионеръ, дошгълъ въ захласъ отъ това, което стана на 24 тогю за Васъ и около Васъ, Ви извазва писмено, като не може лично, сърдечнитѣ и искрени поздравления по случай Вазовденъ на първия Петко отъ още непечатана Ванъ Михаѣли Чорбѣлижъ и прѣводчача на „Дамата съ камединитъ“ въ Народния Театръ.

Ако и скромно достигналъ до 61-та си година, още съмъ подъ юношеското си впечатление на плодливката люксембургска сцена, когато Ви и го обиватъ д-ръ Янкуловъ се възхищаваше отъ илзация изъ устата ми: Ходякъ въ Подумогошуй...

На сребривия Ви юбилей лично пристѣтвувахъ въ дома Ви съ покойната си съпруга Шенка и Ви полднесохъ навитѣ честитвания. А днесъ, по случай голѣмото тържество на България, ви питамъ, кръжъ на скромното си семейство свъря

Отъ г-на Сабка Д. Вазова отъ
Ст.-Загора.

съ моитѣ хърватска тамбура всѣли мотиви, стиховетѣ на който сж излѣзли изподъ Вашето перо. Празникъ е въ България, празникъ е въ къщата ми, празникъ е въ душата ми.

Твоятъ землякъ
Н. Ив. Поповъ.

Уважаеми господинъ Вазовъ,

По случай Вашия юбилей, този знаменитъ и паметенъ за Васъ и за цѣлия български народъ денъ, азъ Ви изпращамъ моя скромненъ, но сърдеченъ привѣтъ.

Мили поете, още съ съкъмъ малка, чрѣзъ Вашето стихотворение, посетено „На дѣтето“, азъ

„Македония“ — даръ отъ Дружеството „Чехъ“ въ София.